

JOSEP TORRENT

La Mirora
mata els dimarts

Premi Ferran Canyameres de Novel·la, 2008

Pagès editors
LLEIDA, 2008

DIMECRES, 6 DE FEBRER DE 2008
ANDORRA LA VELLA

Una senyora rossa, que s'acosta a la cinquantena tot i que no ho sembla, surt d'una perfumeria molt elegant de l'avinguda del Príncep Benlloch, posant-se les ulleres de sol. Un airet gelat, com correspon al mes de febrer, és el responsable que s'aixequi el coll de l'abric de pell i se l'aguanti davant la boca, procurant que no li espatlli el maquillatge. És gairebé mig matí i el trànsit, tant de gent a peu com de cotxes, comença a ser intens. Alguna botzina que sona insistentment indica que la zona comercial manté el seu ritme quotidià.

Camina lleugera per la vorera, procurant no topiar amb ningú, amb el cap alt, desafiant el vent, com ho acostuma a fer una persona nascuda entre valls pirinenques. Ella hi camina sempre amb el cap ben alt. No porta res més que una bossa de mà. Un observador anònim podria pensar que no ha comprat res perquè no ha trobat el que buscava. Però qualsevol botiguer del carrer sap que caminarà poc més d'un centenar de metres i entrarà a una altra perfumeria, també de la seva propietat. A Escaldes, n'hi té una tercera.

Tot i ser una dona molt capaç de fer cada cosa al seu temps, darrerament, a causa de la importància dels esdeveniments que s'acosten, no pot deixar de treure's del cap tot el que envolta la planificació del que porta entre mans.

Evidentment, el que porta entre mans la Mirora és un secret. És un secret que li pot portar problemes, molts problemes. Tot i que, a d'altres, encara n'hi portarà més que a ella. Està disposada a matar. Des de fa temps. Molt de temps. I ho farà.

En el breu trajecte rumia que ja ho té tot ben lligat, que ja n'hi ha prou de planificació, que ja és hora de passar a l'acció. De fet fa alguns dies, i especialment ahir i abans d'ahir, ja va fer les primeres passes. Però la seva meticulositat farà que repassi una vegada i una altra els seus plans: no pot cometre cap errada. Ja només falten sis dies per dimarts.

DIVENDRES, 8 DE FEBRER

Després d'esmorzar amb un parell d'amigues a la granja on acostuma a anar, la Mirora torna cap al bloc de pisos on té l'àtic, acciona el comandament del portal del garatge i al cap de poca estona en surt conduint el seu nou BMW X5 de color negre amb matrícula espanyola. Plovineja. En poca estona passa per la duana i quan és a la Seu gira a l'esquerra cap a Martinet: aquesta vegada li ve de gust anar a Barcelona passant pel túnel del Cadí. Sense que s'hagi parat mai a pensar el perquè, li agrada variar de camí i a vegades baixa fins a Ponts i va a agafar l'autovia a Cervera i alguna vegada, fins i tot, ha anat fins a Manresa passant per Solsona i Cardona. Quan falten un parell de quilòmetres per arribar a l'entrada del túnel, mira d'esma cap a l'esquerra i, tot i el plugim, veu les muntanyes al peu de les quals va néixer i créixer. No pot evitar que li vingui al cap la imatge de la Solana: casa seva, on van passar els fets desgraciats que ara és a punt de... resoldre. En sortir a la banda del Berguedà ja fa sol; un sol una mica esmorteït, que es filtra entre núvols alts i prims.

No troba gaire trànsit a l'entrada de Barcelona; a la tarda n'hi haurà força més, els divendres ja se sap. Però a ella no l'afectarà: té previst quedar-se a dormir. Va molt bé tenir un pis desocupat a Barcelona, el fa

servir molt poc, però li va molt bé. Entra al garatge, aparca, obre la porta del darrere i en treu una maleta més gran del que seria habitual per passar una sola nit al pis de la capital. Demana a l'ascensor que la deixa al setè i entra al pis sense haver-se creuat amb ningú. És el que desitjava.

És un pis gran i moblat amb gust. Procura no fer soroll i no obre les persianes. Si algú sap que ha vingut a Barcelona, tampoc no passa res, però a poder triar, millor que ningú no ho sàpiga. Deixa la maleta a sobre d'un llit d'una habitació diferent a la que dormirà, l'obre i en treu amb cura la roba que es posarà demà per marxar i la desa a l'armari en els corresponents penjadors. Amb un cop de planxa ja se la podrà posar. Obre la bossa i en treu l'encenedor i el tabac. Encén una cigarreta i aspira el fum lentament, mentre s'asseu al llit. Va fumant mentre visualitza el que farà quan surti del pis. Després d'apagar-la al cendrer de la tauleta de nit, treu un necesser gran de la maleta i una bossa de plàstic del tipus d'escombraries industrials amb roba, que qualsevol que la conegui no diria mai que pogués ser seva: uns texans vells i descolorits amb la vora de darrere desfilada d'haver sigut trepitjats, una brusa que havia sigut marró, recremada per moltes hores de sol intens, un jersei grisós d'una vintena d'anys enrere, una americana d'home de pota de gall marró amb colzeres, mitjons gruixuts amb el taló gastat i un sargit en un d'ells, una gorra de llana i unes sabatilles esportives, un parell de números més gran, amb la sola una mica desenganxada. Tot plegat, ho va treure d'un contenidor de roba usada una nit que va entrar a Manresa només per aquest motiu. La roba no era neta quan la va trobar ni ho

és ara. No fa pudor, però sí una mica de ferum. Li repugna, però és el que necessita. Ho completarà amb roba nova: unes calces i una camiseta de màniga curta (el més econòmic que va trobar) que va comprar en una parada del mercat a Berga. Es despulla, desant la roba amb cura a l'armari. Es posa les calces i la camiseta, es calça unes sabatilles d'estar per casa, agafa unes tisores del necessari i va cap al bany; obre la tapa del vàter, s'agenolla al davant i es comença a tallar les puntes dels cabells, amb tota la mala traça de què és capaç: ara un dit, ara tres dits. Havent acabat, es passa les mans pel cap enèrgicament per fer caure les restes de cabells tallats a la tassa i per fer desaparèixer la clenxa, i s'emmiralla. Somriu satisfeta. S'adona que té fred: haurà d'engegar la caldera abans de marxar. Es desmaquilla. S'acaba de vestir i s'agafa els cabells en un manyoc i s'hi posa una pinça grossa. Ara s'emmiralla de cos sencer en el mirall de l'armari. Torna a somriure. "Quina pena", pensa per un moment, però en el fons, el que en realitat pensa és que tot i vestint amb roba desastrada, sense maquillar i amb el cabell que s'ha deixat, fa prou de goig. Tot i acostant-se a la cinquantena té prou bona figura. "Llàstima dels mitxelins; me'ls hauré de fer treure", pensa tot sovint. Li agrada el color ros del cabell i també el fet de tenir-lo llis, fet que li estalvia de passar moltes hores a la perruqueria. I la veritat és que, no sap si és per les moltes cremes especialitzades o perquè el pas del temps es porta bé amb ella, ningú li'n faria gaire més de quaranta. És atractiva, ho sap i se n'aprofita sempre que li convé. Sovint pensa que si tingués els ulls verds en lloc de marrons seria realment irresistible. Avui, però, no li convé que

la gent es fixi en ella; tot al contrari. Belluga el cos per veure el moviment dels pits sense portar sostenidors i pensa que quan surti al carrer se sentirà com despullada: fa més de vint anys que no ha anat pel carrer sense sostenidors. Agafa només el tabac i un encenedor senzill, una bossa de plàstic de nanses, la clau del portal i la del pis, un bitllet de vint, un de deu i tres de cinc, repartits en diferents butxaques, i força xavalla. Ja a punt, observa per l'espiera que no hi hagi ningú al replà, agafa l'ascensor, baixa fins al garatge i surt al carrer pel portal.

Se sent com despullada: fa més de vint anys que no ha anat pel carrer sense targetes de crèdit i amb tan pocs diners.

Camina fixant-se si la gent la mira i està contenta de veure que ningú no li fa cas. Continua caminant durant poc més de vint minuts fins arribar al carrer Entença i es dirigeix cap a la presó Model. Seu en un banc de l'altra banda de carrer, des d'on pot veure la porta principal, i espera. Un home d'aspecte força més atrotinat que ella, que porta una bossa amb un tetrabric de vi, s'asseu al mateix banc, sense deixar de mirar-la. La convida de vi, ella ho agraeix i l'hi rebutja amablement. Li demana tabac i ella li n'ofereix i també n'encén una. Ell enceta la conversa i parla del temps, de la dona que el va deixar i dels fills que no volen saber res d'ell; ella també li parla dels fills que no ha tingut ni tindrà: que viuen a l'estranger, que un és metge i l'altre enginyer... Fins que la porta de la presó s'obre i en surt un home sol. No se'l veu content, ni tan sols somriu. La Mirora pensa que no deu ser la primera vegada que en surt. Al cap d'un moment, pensa que potser estava millor a dins que

a fora. L'home comença a caminar i ella s'afanya a acomiadar-se del seu company de banc que insisteix a acompanyar-la i ella ho rebutja, tot dient-li que necessita caminar sola per pensar en els seus fills.

Segueix l'home que ha sortit de la presó i que va mirant enrere per comprovar si el segueix algun policia. Passa un cotxe patrulla i, quan és prou lluny perquè no el sentin, els insulta i els amenaça, aixecant el puny. Continua caminant, fins que, després de girar tres cantonades, entra en un bar. Deixa passar poc més de dos minuts i hi entra ella, procurant no cridar l'atenció i es posa a l'altra punta de la barra, lluny de l'home. És un bar llarg i estret. Veu que l'home ha demanat una canya i ella en demana una altra que procura beure al mateix ritme que l'home, mentre fa una cigarreta. L'home demana una cigarreta al seu veí de barra; que la hi dóna de mala gana. L'home assaboreix la cervesa lentament. Quan l'acaba en demana una altra, que es beu amb dos glops. L'home paga i marxa. La Mirora deixa el seu tamboret i s'afanya a anar al lloc que ocupava l'home amb el got buit a la mà i dues monedes d'euro a l'altra.

—Em cobres? —li diu al cambrer, arrossegant la veu, mentre deixa les monedes sobre la barra, de manera que caiguin del costat del cambrer.

—Podries anar més amb compte! —respon el cambrer de males maneres, mentre s'ajup a collir-les.

La Mirora es repenja a sobre la barra com si volgués mirar les monedes que han caigut, de manera que amb el cos tapa la visió del got de l'home a la resta de clients; mentre, l'agafa amb una mà i deixa el seu on era l'altre. “Ni mig segon”, pensa. Quan el cambrer es gira per agafar el canvi de la caixa, ella fica

el got dintre la bossa de plàstic que acaba de treure de la butxaca de l'americana. Agafa el canvi i, sense dir res, surt del bar balancejant-se lleugerament.

Al cap de mitja hora, ja torna a ser al seu pis, on es treu la roba només d'arribar i la reparteix en tres bosses d'escombraries que al vespre llençarà a tres contenidors diferents. Es posa sota la dutxa fins que està ben segura d'estar completament neta. S'eixuga una mica, es posa el barnús, es serveix un Glenmo-rangie i el comparteix amb una cigarreta, asseguda còmodament al sofà. Mira el got que ha deixat sobre la taula i somriu.

S'eixuga el cabell, es maquilla lleugerament, es vesteix amb roba informal, surt, agafa un taxi que la porta a un altre barri de la ciutat, on busca una perruqueria senzilla on li arreglin el cabell que diu que li ha deixat tallar a la seva filla de vuit anys quan ella ha dit que volia anar a tallar-se les puntes i la nena ha insistit a fer-ho ella, perquè de gran vol ser perruquera; com que no poden estar gaire temps juntes, a vegades li deixa fer coses que poques mares deixarien fer a les seves filles. Quan es disposa a sortir, mentre guarda la cartera a la bossa, deixa caure dissimuladament un paquet de mocadors al costat d'una butaca on estan tallant els cabells a una dona morena; en recollir-lo, recull també alguns cabells.

Després anirà de compres, soparà en un restaurant japonès desconegut i anirà a dormir aviat per l'endemà marxar de matinada cap a Andorra. Somiarà que és al mas, a la Solana, mentre diu adéu amb la mà a en Siset, el seu pare, que porta el ramat de vaques cap als prats de més amunt on passaran l'estiu. Ella porta les trenes que li ha fet la seva mare per anar a

l'escola. Quan el seu pare ja és molt lluny per poder-lo sentir, es gira i li crida alguna cosa que ella no sent bé, tot i que s'esforça a entendre-ho. De cop, canvia el vent i li sembla sentir el que diu el seu pare: "Fot-li fort! Fot-li fort!" A continuació, li diu adéu aixecant el gaiato, es gira i continua muntanya amunt. Ella també el saluda aixecant la mà tant com pot, però el seu pare ja no la veu.

DIMARTS, 12 DE FEBRER
VALLÈS OCCIDENTAL

L'inspector Damià Surrell condueix el seu Nissan Almera blanc en direcció a Sant Feliu de Codines. Acaba de marxar de la comissaria central de Sabadell i va cap a casa seva on podrà descansar després de gairebé dues setmanes de treballar moltes hores i de reposar-ne molt poques. Es passa la mà pel cap, sense trobar-hi ni rastre de cabells; a continuació, la mà va cap a la part de darrere, on sap que encara n'hi queden; gairebé més de blancs que de negres, que li donen una aparença de gris, però tot i així, n'hi queden. Somriu. Sap que a la feina es comenta que ha perdut el cabell de tant pensar, però ell té raons per creure que és hereditari. Comença a fosquejar i està ennuvolat. Encén els llums, encara que la majoria de cotxes amb què es creua encara no els hi porten.

Tot i que ja està tancat el cas en què ha estat treballant els darrers... dotze dies, calcula mentalment; els pensaments sobre detalls del robatori amb violència a la casa d'un empresari del Maresme l'assalten constantment. En girar una corba sent una vegada més el sorollet que prové de la roda davantera dreta i pensa que, ara que farà uns dies de festa, haurà de deixar el cotxe al mecànic perquè s'ho miri: espera que sigui un coixinet i que no sigui el palier, ja que

el preu de la reparació seria ben diferent. Per allunyar els pensaments que tornen, engega el CD on, com gairebé sempre, hi ha un disc o un altre d'en Sabina i escolta "A la orilla de la chimenea" mentre la va seguint mentalment. En poc més d'un quart d'hora aparca en el cobert de l'antiga pallissa de la casa pairal on viu sol i baixa del cotxe, mentre la Miu, que s'acaba d'estirar, salta de sobre els troncs on dormia i el saluda fregant-se-li a les cames. Ell l'agafa i li parla fluix a l'orella, mentre entren a casa.

Al cap d'un parell d'hores està assegut en una butaca davant la llar de foc. S'hi ha posat després de sopar. Fa més de mitja hora que els ulls i el llibre se li han tancat. És una persona que ben poques vegades s'adorm quan no ho desitja, però el cansament acumulat dels darrers dies (i el fet que ja passa dels quaranta) l'ha vençut. Fa una estona ha aixecat la vista del llibre i ha mirat el foc que s'estava morint. També ha girat el cap per mirar el rellotge de la cuina i ha vist que eren gairebé les onze. "No paga pas la pena posar-hi un altre tros, aviat me n'aniré al llit", ha pensat, poc abans de quedar-se adormit. De sobte, sent la fressa del mòbil que vibra a sobre la taula de la cuina. S'aixeca d'un salt i l'agafa abans que soni.

—Sí?

—Hola inspector, sóc el sergent Hidalgo. Tenim un seixanta a la Cerdanya.

—Té més dades? —pregunta amb una decisió impròpia d'algú que fa ben pocs segons estava profundament adormit.

—Sembla un assassinat. Un home. Des de la comissaria de Puigcerdà ja estan activant a tothom.

—D'acord, d'acord. Vinc a Sabadell i anem junts cap allà. Mentrestant prepari-ho tot i que li passin totes les dades que tinguin.

El sergent Hidalgo hauria volgut dir-li que potser hauria d'aprofitar els merescuts dies de festa que s'havia agafat i que ell ja es faria càrrec del cas i aniria cap a la Cerdanya amb algun altre agent d'homicidis. Però no només es tracta d'un superior, sinó que l'inspector mai no li ha donat prou confiança perquè s'atreveixi a dir-li res semblant. Ni a ell, ni a ningú més del cos. Després de penjar el telèfon, el sergent recorda amb un somriure les vegades que l'inspector li ha dit el molt que li agrada treballar amb ell, perquè veu les coses des d'un altre punt de vista. I és ben conscient que aquesta afirmació no es deu ni al seu pam més d'alçada, ni a les seves ulleres graduades.

L'inspector arracona la vella butaca de davant la llar de foc, omple un got d'aigua i apaga les brases com havia vist fer tota la vida als seus pares. Després va lleuger cap a l'habitació i es canvia de roba —els texans tan habituals en ell, camiseta de màniga llarga i jersei de coll rodó—. En cordar-se els pantalons, pensa una vegada més que se n'ha de comprar de nous, d'una talla menys. Tot i que no té massa cura a fer una alimentació equilibrada procura no menjar greixos. Això, sumat al fet que no prova l'alcohol i a les moltes hores que passa despert, l'ajuda a mantenir-lo sense gens de greix corporal. Abans de sortir pensa que a la Cerdanya hi deu fer fred i tria l'anorac, en lloc de la jaqueta que utilitza habitualment, i en vint minuts fa el trajecte fins a la central.

—Bona nit —saluda els dos agents que vigilen l'entrada, sense aturar-se, tot dirigint-se cap al depar-

tament d'homicidis—. Hola Hidalgo. Sabem alguna cosa més? —pregunta només d'entrar.

—Es veu que el fill de la víctima ha trucat a l'ABP de la Cerdanya, dient que ha trobat el seu pare mort al despatx... La víctima és Tomàs Gómez Pagès, un constructor de la Cerdanya.

—I res més? —pregunta coneixedor que el sergent no és persona de frases llargues.

—Sí. Que l'esperaven per sopar a casa feia estona i, com que no contestava al telèfon, el fill ha anat a les oficines i s'ha trobat la porta i els llums oberts i el seu pare estirat al terra del seu despatx amb molta sang al pit i mort.

—Doncs va, som-hi! —diu, agafant un dels dos maletins del terra.

Així que el cotxe surt del garatge, els dos mossos de l'entrada enceten una conversa gairebé tòpica a la comissaria central de Sabadell.

—Diuen que és un personatge ben estrany, aquest inspector...

—En quin sentit? —pregunta el de la darrera promoció.

—Gairebé ningú de la comissaria no sap res de la seva vida privada. Té fama de no dormir, de no menjar... Es passa el dia treballant...

—Així, potser no li queda temps de tenir-ne, de vida privada.

—I no és estrany que algú no tingui vida privada?

—Resol els casos? —pregunta el més jove, coneixent perfectament la resposta.

—Diuen que gairebé tots.

—Doncs ja està bé, no?

—No té cap amic entre els companys...

—A mi ja em sembla bé. Jo aquí, hi vinc a treballar i no a fer amics —sentencia, donant la conversa per acabada i apujant-se el coll de l'anorac.

—Home... si estem junts tot el torn cada dia, bé es normal que fem amics, no? —segueix el més veterà.

—Prefereixo no barrejar la meva vida privada amb la feina. I et ben asseguro que procuraré que així sigui.

DIMARTS, 12 DE FEBRER
LA CERDANYA

El caporal Alfons, cap de la unitat de policia judicial, està mirant la televisió assegut al sofà, al costat de la seva dona, que ja fa una estona que s'ha adormit. De sobte, truca el mòbil que porta a la butxaca.

—Sí?

—Bona nit caporal, truco de comissaria. Tenim un seixanta.

— Un mort? —s'estranya—. No té més dades?
I la caporal?

—Sembla un assassinat. La caporal està fent altres trucades: al sotsinspector, a tots els agents de la policia judicial, a la jutgessa, als de Barcelona...

—D'acord, d'acord. Ja vinc.

—Què passa, reiet? —pregunta la dona, obrint una mica els ulls.

—Sembla que tenim un assassinat...

—Què dius? —pregunta, sobresaltada, desvetllant-se de cop—. Aquí? A la Cerdanya? —s'esglaia com si no pogués ésser de cap de les maneres.

—Es veu que sí —diu, mentre va cap a l'habitació a canviar-se de roba—. Un dia o un altre ens havia de tocar.

—I qui és el mort?

—No ho sé. Ni tan sols ho he preguntat —diu traient-se la roba d'estar per casa, molt ràpid.

—Vés amb molt de compte, reiet —li diu, posant cara de patiment.

—És clar que sí. Ja saps que ho faig sempre.

—Ai. No m'agraden aquestes coses.

—A ningú no li agraden, dona. I a mi tampoc, però és la meva feina —diu, mentre li acarona la galta.

Quan només li falta posar-se el jersei i la jaqueta, agafa la pistola amb la funda de clip i se la posa al cinturó, a l'alçada del maluc dret.

—El més probable és que tinguem feina per molta estona. No compto pas venir a dormir —diu posant-se la jaqueta, fent-li un petó i sortint lleuger del pis.

—La gorra. Et deixes la gorra! —diu ella, agafant-la del penjador del rebedor i tirant-li la gorra i un darrer petó pel forat de l'escala.

Després de caminar poc més de deu minuts i creuar-se només amb una persona a peu i un parell de cotxes, arriba a la comissaria. Quan es van casar, fa poc més d'un any, van buscar un pis des d'on poguessin anar caminant a la feina, tots dos. Ella treballa de caixera en un súper que encara és més a prop.

—Hola! —saluda el mosso que és a la centralleta, amb qui fa poca estona ha parlat—. ¿Ha arribat algú més?

—Encara no...

—Ets el primer, Alfons —diu la Mireia, la caporal, entrant a la sala de comunicacions.

—M'expliques el que se sap? —pregunta mentre va cap al seu despatx i la noia el segueix.

—Ha trucat el fill d'en Tomàs Gómez Pagès dient que ha trobat el seu pare mort al despatx...

—El constructor de Bellver? —diu girant-se, mentre obre la porta.

—Exacte. Estava molt excitat. Li hem dit que no toqués res i hi hem enviat una patrulla. Ens acaben de comunicar que ja són allà.

—Ha dit alguna cosa més? —pregunta mentre agafa una carpeta.

—Sí. Que l'esperaven per sopar a casa feia estona i, com que no contestava al telèfon, el fill ha anat a les oficines i s'ha trobat la porta i els llums oberts i el seu pare estirat al terra del seu despatx amb molta sang al pit i mort.

—Me'n vaig cap allà. Està tothom avisat? —diu, amb el maletí d'inspeccions oculars a una mà i el de fotografia a l'altra.

—El sotsinspector, el sergent de seguretat ciutadana, tots els de la judicial i la jutgessa.

—I el forense? —pregunta tot estranyant-se que a la Mireia se l'hagi oblidat.

—La jutgessa ha dit que ja l'avisava ella i que ja anirien junts cap al lloc dels fets, quan els truquéssiu després d'haver acabat la inspecció ocular.

—D'acord. Ens veiem —diu mentre deixa un maletí a terra i agafa un portàtil.

—Bona nit. Què en sabem? —pregunta en Martí, un agent de policia judicial, mentre entra.

—Anem i li ho vaig explicant pel camí. Ja ho tinc tot —respon el caporal, mentre la Mireia li allarga un portàtil a l'agent, que agafa un dels maletins i el segueix.

—No cal que correm, caporal. Tampoc no podrem tocar res fins que arribin els de Barcelona —diu resentit per les darreres instruccions rebudes.

—Sí... és veritat, però com més aviat hi arribem millor.

—I tant, que sí... —diu resignat.

Agafen l'Ibiza camuflat que utilitzen habitualment. En Martí condueix lleuger, mentre el caporal li explica el poc que saben. Es comuniquen per ràdio amb la patrulla que es troba al lloc dels fets i els diuen que efectivament sembla un assassinat i que aparentment es troba tot en ordre. En un quart d'hora arriben. Es troben la parella de mossos d'uniforme i un noi d'uns trenta-cinc anys a qui coneixen de vista, assegut en una cadira amb la cara desencaixada. Just darrere seu, arriba un altre cotxe patrulla amb dos mossos més.

L'Alfons i en Martí parlen amb els patrullers que han arribat primer al lloc, un dels quals els fa una explicació ràpida de com s'ho han trobat i de les primeres impressions que han tingut.

—Ens ho hem trobat pràcticament igual que ara. El fill estava assegut aquí al rebedor —diu assenyalant-lo innecessàriament— i no s'ha mogut. La porta no està forçada i ha dit que s'ha trobat oberts els mateixos llums que hi ha ara: el del rebedor i el del despatx. Diu que la porta del despatx del seu pare era oberta del tot, però que l'ha ajustada per no veure'l mort.

Mentre escolten els patrullers, en Martí es posa els guants de làtex i empeny la porta del despatx on hi ha el mort. Veu que a sobre la taula hi ha dos gots i dues ampolles: una de whisky i una de cervesa.

El caporal dóna el condol al fill, que s'aixeca, i li pregunta per la mare. Diu que li ha trucat i li ho ha explicat, que és a casa amb l'altre germà. L'Alfons diu a la patrulla que ha arribat que vagi de seguida a la casa i demana a central que enviïn una

ambulància per si la mare o el fill necessiten atenció mèdica. Pregunta al fill si vol anar a casa amb la seva família i respon que sí. Fa un senyal als patrullers que s'esperin.

—Només algunes qüestions —li diu el caporal—. Ha trobat a faltar alguna cosa?

—No m'hi he fixat...

—Tenen caixa forta?

—Sí, però no és al despatx del meu pare. És a administració —diu assenyalant una altra porta on hi ha un rètol que ho indica.

En Martí s'hi acosta, empeny la porta del despatx i veu que es troba tot en ordre.

—És darrere el quadre —aclareix el fill, quan en Martí se'l torna a mirar.

En Martí avança cap al quadre, l'aixeca i comprova que la caixa és tancada i no té signes d'haver estat forçada.

—Una altra qüestió —continua el caporal Alfons—. Té idea de per què el poden haver atacat?

—No... —xiuxiueja, mentre es recolza en la paret.

—No li havia parlat que tinguéis por?

—No...

—Que algú l'hagués amenaçat?

—No. Si algú l'hagués amenaçat, m'ho hauria dit. Altres vegades m'ho havia dit.

—O sigui que l'havien amenaçat alguna vegada?

—Sí..., però ja fa temps —diu passant-se la mà pel front.

—Té idea de qui pot haver estat?

—No... no...

—Bé, no s'amoïni —diu el caporal en veure que l'home està confús—. Ja en tornarem a parlar més

endavant. Una altra cosa: ens hauria de permetre fotografiar la sola del seu calçat, per si trobem petjades de l'autor, poder-les diferenciar de les seves.

Maquinalment, es treu la sabata i l'allarga al caporal que l'aguanta girada, mentre en Martí, que ja tenia la càmera a punt, fa un parell de fotos de la sola. El caporal li torna la sabata.

—Una altra pregunta —afegeix en Martí—. ¿Vostè sap qui era la visita que estava amb el seu pare?

—No. No sabia que esperés cap visita. De fet, aquesta tarda he anat a visitar uns clients i me n'he anat directe cap a casa, perquè la mare m'ha trucat dient que no es trobava gaire bé. Si algú ho pot saber és la Teresa...

—Perdoni. Qui és la Teresa?

—La noia de recepció —aclareix.

—On viu?

—A la plaça de l'església, a sobre del bar.

—Disculpi les molèsties, però és molt important tot el que ens acaba de dir. Ara vagi a casa —diu el caporal, mentre espera que s'acabi de cordar la sabata i seguidament l'acompanya al cotxe—. Aviat vindrem a parlar amb vostès.

A la primera estança on es troben ara hi ha una taula de despatx que la deu ocupar la persona que atén la recepció. És una sala gran amb quatre portes amb rètols: direcció, departament administratiu, departament comercial i una altre amb els pictogrames dels serveis. El despatx de direcció té la porta oberta i el llum encès. El caporal treu uns guants de làtex del maletí i se'ls posa, amb ganes de començar la inspecció ocular. Observen el despatx on hi ha el mort, sense entrar. Estirat a terra de panxa enlaire,

amb el pit ensangonat i els ulls i la boca oberts, hi ha el conegut empresari de la construcció a qui han pres declaració diverses vegades per denúncies contra ell, per presumptes estafes en la venda de pisos i cases.

Quan porten prop d'un quart d'hora esperant, arriben el sergent i el cap de la comissaria. En sentir-los arribar, el caporal Alfons i en Martí es posen les jaquetes i surten a rebre'ls i els posen al corrent del poc que saben.

—I ara, a esperar un parell d'hores ben bé que arribin els de Barcelona —diu el caporal de policia judicial, una mica molest.

—Els especialistes en homicidis —el corregeix el cap de la comissaria.

—Ja volia dir això, sotsinspector —aclareix amb una certa humilitat—. Mentrestant, anirem amb en Martí a parlar amb la noia que habitualment és a la recepció i després passarem per casa de la víctima a parlar amb l'esposa i els fills.

—També hauríem de buscar possibles testimonis, encara que, a prop de mitjanit i amb set o vuit graus sota zero, no crec que sigui hora de començar a trucar portes i treure la gent del llit —diu el cap.

—És una llàstima que l'oficina sigui a l'entrada del poble i a un centenar de metres dels primers habitatges. Ja serà ben difícil que algú hagi vist o sentit res —afegeix el sergent, mirant cap a les cases més properes.

Mentre l'Alfons i en Martí engeguen el cotxe i marxen, el cap i el sergent entren al rebedor de l'oficina, on hi ha els dos agents uniformats. Al cap d'una hora i mitja, arriben l'Alfons i en Martí sense

gaires notícies: quan la noia de recepció va marxar, la víctima estava sola i no esperava cap visita i la mare i els fills estan massa afectats per respondre segons quines preguntes.

MARÇ 1958

Després d'esmorzar, la Rosa va fer els llits i va escombrar, mentre la seva mare donava menjar a les gallines, als conills i als porcs. Quan el sol ja començava a escalfar un mica, va agafar el cistell, va treure el ramat, va travessar el poble i el va portar a pasturar cap als prats de la Marenga. Ja no quedaven gaires clapes de neu a l'obaga. Tot i que les nits encara eren fredes, a mig matí i al sol, ja es començava a estar bé. Ahir, el pare de la Rosa havia pujat a la teulada a posar bé unes teules que la tramuntanada del dia abans havia mogut i va patinar i va caure, colpejant-se les costelles en una pedra. El pare havia decidit que no calia anar a buscar el metge, que per un cop a les costelles no calia fer tant d'enrenou; que amb un parell de dies de repòs ja tornaria a estar bé per anar a engegar. Mentrestant, que hi anés la Rosa, havia dit el pare.

Tot i que havia anat moltes altres vegades sola a pasturar, aquell dia va pensar que feia temps que no ho feia. L'estiu passat era ella qui havia hagut d'anar-hi molt sovint; el seu germà va haver d'anar a fer el servei militar i el seu pare tenia feina als camps. Com l'estiu passat, asseguda en una pedra, s'entretenia comptant les vint-i-una cases del poble i dient-ne els noms, tant de les disset habitades, com

de les quatre tancades. A més de comptar les cases del poble, la que més mirava avui i tot sovint era la masia de la Solana. Avui no havia vist en Siset, ni per l'era, ni pels voltants de la casa. Segurament havia agafat el carro i l'euga, mentre ella encara feinejava per casa, i havia anat cap al camp a buscar herba per a les vaques: aviat faria més bon temps i ja les engegaria tot el dia a muntanya i tindria menys feina i es podrien veure alguna estona més. Encara no havien parlat mai de res seriós, però s'agradaven prou i a la Rosa li semblava que, si en Siset es decidia, aviat començarien a festejar. Tot sovint pensava que si als seus divuit anys encara no començava a festejar, potser es quedaria per vestir sants, com deia la seva mare, referint-se a altres noies de la seva edat de pobles veïns. A principis de març no es podia fer gaire res més que rumiar, amanyagar la Peluda i veure passar els núvols. Si fos el juny, es podria entretenir a collir carreretes i, l'endemà, fer-ne una bona paellada de fregides. Una mica abans de migdia es va acostar fins a la font de la pineda i es va menjar el pa i el formatge que portava, més per avorriment que per gana. Mentre menjava, el cor se li va alegrar: allà baix, en Siset tornava cap a la Solana a dinar. Eren tan lluny que no hagués servit de res cridar el seu nom; de fet, la Rosa sabia que era en Siset perquè anava pel camí de casa seva i per les taques blanques de l'euga i potser ell sabia que la figura petita del costat d'aquelles altres taquetes blanques que eren les ovelles era la Rosa. Ella va aixecar el braç i el va moure cap a un costat i a l'altre i li va semblar que ell també aixecava el seu. Quan va haver dinat es va entretenir fent herba per als conills, fins que va tenir-ne el cis-

tell ple. Va mirar el sol; aviat seria hora de començar a baixar cap al poble. Mentre baixava va veure com, a l'altra banda de la vall, l'ombra ja havia arribat a cal Mec, la masia més gran del poble i amb més terres. Fins i tot es començava a parlar pel poble que aviat comprarien un tractor.

La Rosa va agafar la cistella de rentar la roba i va baixar cap al rec. A altres pobles més grans tenien un safareig, però a Urtans hi havia massa poques cases i massa pocs diners, perquè se'n fes un. L'única aigua que arribava al poble era un regueró que agafava l'aigua del rec de més amunt del poble i la portava fins a la font i l'abeurador, on la gent portava les poques vaques que alguna de les cases tenia, i els cavalls i les mules, i aprofitava per emplenar el càntir i fer-la petar.

La Rosa va rentar els llençols amb el sabó que havien fet, ella i l'àvia, amb greix del porc (que havien matat poc després de Reis), olis usats i sosa càustica, i els va esbandir a l'aigua gelada que baixava de les congestes de neu que s'anaven desfent. Normalment, hi anava amb l'altra noia de la seva edat que hi havia al poble, la Rita, i entre les dues podien escórrer bé els llençols, però aquell dia hi havia hagut d'anar sola perquè, com que era dijous, la seva amiga havia baixat a Bellver, al mercat. Quan els va tenir tan ben escorreguts com va poder, els va posar a la cistella i els va portar un tros amunt, on tocava el sol i els va estendre a sobre unes mates de boix. Havent dinat, encara que no fossin eixuts del tot, ja pesarien força menys, els vindria a recollir i s'acabarien d'eixugar

a l'estenedor. Quan es va girar per marxar es va espantar en veure en Perot de cal Mec mirant-se-la des de poca distància, recolzat en un pollancre, amb un bri d'herba a la boca i fregant-se el sexe per sobre els pantalons.

—Saps que tens unes cuixes molt boniques, Rosa?
—li va dir sense parar de tocar-se.

—Tu, de les meves cuixes no ens saps res, ni en sabràs mai! —va respondre la Rosa espantada i ofesa pel comentari groller.

—I tant que en sé! Des que has començat a rentar que sóc aquí, mirant-te les cuixes tota l'estona que has estat agenollada.

—Ets un porc!

—Les tens més maques que la teva amiga Rita
—va dir acostant-se, sense parar de somriure.

—La Rita no te les ensenyaria mai! —va dir posant cara de fàstic.

—¿Que et penses que és la primera vegada que us vinc a veure rentar? Ni t'imagines les palles que m'he fet veient les vostres cuixes i les vostres calces.

—Ets un porc fastigós! —va dir la Rosa agafant la cistella amb intenció de marxar.

—Ah, no! On vol anar, la meva Rosa? —va preguntar amb veu falsament tendra, mentre li barrava el pas.

—¡Vull anar cap a casa i em deixaràs passar ara mateix! —va respondre, decidida.

—No tinguis pressa. Vull parlar amb tu.

—Tu i jo no hem de parlar de res! —va dir furiosa, mentre feia un pas de costat per a poder passar.

—I tant que hem de parlar. De tu i de mi, hem de parlar —va dir, barrant-li el pas novament—. Una

noia bonica com tu no s'ha de conformar amb un pelacanyes com en Siset de la Solana.

—Tu poc que n'has pas de fer res!

—D'ell no, però de tu sí. ¡Tu has de ser la meva dona!

—Ni boja seria la teva dona! —va dir amb una ràbia que li sortia de molt endins.

—No deixaré que desaprofitis la teva vida amb aquell pocapena de la Solana. A cal Mec no et faltarà de res. Tenim més de trenta eugues i una quarantena de vaques. Aviat comprarem un tractor. Qui et pot oferir més?

—Ja te les pots confitar les eugues i les vaques!

—Digue'm que et casaràs amb mi, Rosa... —va dir posant veu tendra i acostant-se cap a ella per agafar-la.

La Rosa va recular espantada, ensopegant amb una arrel que sortia i va caure d'esquena, fet que va aprofitar en Perot per llançar-se-li a sobre i abraçar-la, mentre ella es movia intentant desfer-se'n i fugir, però en Perot la tenia ben agafada i intentava de petonejar-la al coll i a la cara.

—Deixa'm! Deixa'm! —cridava.

—Deixa't fer un petó de veritat. Va, dona! —va dir en Perot, ajagut a sobre d'ella.

—Auxili! Ajudeu-me! —va cridar tan fort com va poder, intentant desfer-se de les fortes manasses d'en Perot, que l'agafaven pels canells.

—¡No cal que t'escarrassis a cridar que no et sentirà ningú! ¡Digue'm que et voldràs casar amb mi i et deixaré anar!

La Rosa, gairebé immobilitzada pel pes i la força d'en Perot, va utilitzar el que li va semblar l'únic recurs que tenia i li va escopir amb ràbia a la cara.

—Deixa'm anar, porc desgraciat! Ajudeu-me! —va cridar amb totes les seves forces.

—Puta fastigosa! —va rugir encès de ràbia, mentre l'escopinada li regalimava per la barba. ¡T'ho has ben buscat! —va rugir, mentre amb una mà li agafava els dos canells i amb l'altra l'arremangava i li palpava les cuixes que ella s'esforçava a mantenir tancades, prement-les l'una contra l'altra.

—Ajudeu-me! —va tornar a cridar menys fort que feia un moment, convençuda que ningú acudiria a auxiliar-la

—M'ho has posat bé! ¡Ara t'ho faré, vulguis o no vulguis! ¡Com més crides i més et bellugues més calent em fas posar! —deia, mentre amb els genolls forcejava per separar-li les cames.

—Perot! —va cridar en Siset, des de dalt del camí, mentre saltava del carro—. Deixa-la estar! —va tornar a cridar, mentre corria per la baixada, arribant ràpidament on eren els dos, abans que en Perot hagués decidit si deixar la Rosa o defensar-se del que li venia a sobre.

En Siset va agafar en Perot pels cabells i el va arrencar de sobre la Rosa, que es va aixecar d'un bot, allunyant-se uns metres dels dos homes.

—Ets un desgraciat! —va dir llançant-lo a terra amb una empenta.

—Tu sí que ets un desgraciat —va contestar-li, mentre s'aixecava —. I més ho seràs quan et foradi —va continuar mentre es treia de la butxaca del pantalons una navalla i l'obria.

En Siset va buscar al seu voltant, va veure un roc de la mida del puny i un altre de més petit. Es va ajupir, els va collir i els va llançar amb força,

quan en Perot ja l'escometia amb el ganivet a punt. Un dels rocs li va tocar al pit i l'altre al cap i en va fer brollar sang al moment, mentre en Perot feia un esguèll. En Siset va continuar buscant alguna altra pedra o una branca, sense apartar-se d'entre en Perot i la Rosa, que sanglotava un tros més enllà. Va trobar una bona branca de bedoll seca, just abans que en Perot l'escometés amb ràbia amb el ganivet per davant. Va collir la branca, i li va donar un cop a la cara que el va rebotre un parell de passes enllà. En Siset no tenia aturador i la ràbia l'encegava: va colpejar bé en Perot una vegada i una altra, fent-lo caure, mentre cridava cada vegada amb menys força, fins que va callar i no es va moure. L'hauria continuat colpejant si la Rosa no l'hagués aturat, agafant-lo i abraçant-lo per primera vegada. Abraçant-se llargament.

Un veí, que havia sentit els crits i havia vist el resultat final de la baralla, va anar a cal Mec a avisar la família, que va baixar amb el carro a buscar-lo. Al cap d'un parell de setmanes en Perot es va començar a aixecar del llit. El primer dia que va sortir a l'era va mirar en direcció a la Solana i va jurar posant Déu i Maria Santíssima per testimonis que en Siset i la Rosa ho pagarien durant tota la vida.

*MATINADA DE DIMECRES,
13 DE FEBRER*

Quan falta poc perquè es compleixin les dues hores de la trucada a Barcelona, arriba un Seat Altea que s'atura a la carretera al costat del cotxe patrulla. En baixen dos homes: l'inspector Surrell i el sergent Hidalgo, d'homicidis. Surten els de la Cerdanya a rebre'ls, i es presenten.

El cap de la comissaria i el caporal de la policia judicial de Puigcerdà els expliquen tota la informació que han aconseguit i el dos especialistes de Barcelona, juntament amb el caporal i l'agent Martí de la judicial, comencen la minuciosa recerca de proves en el despatx on es troba la víctima, després de vestir-se amb la corresponent granota de color blanc i posar-se les fundes de les sabates i els guants de làtex. Al cap d'una hora aproximadament surten.

—Què ens en podeu dir? —demana el cap de la comissaria de la Cerdanya, mirant-los a tots tres.

El caporal Alfons es mira l'inspector de la brigada d'homicidis, que comença a explicar:

—Pel que hem pogut observar fins ara, sembla que l'assassí hauria de ser algú conegut o algun possible client. Per una banda, la porta no està forçada i, per l'altra, a sobre la taula hi ha dos gots: un amb restes de whisky i l'altre amb restes de cervesa, una ampolla de Cardhu i una ampolla d'Estrella. Per la

posició, el got de whisky seria el de la víctima i el de cervesa, el de l'agressor. Hi ha un moble bar i una nevera petita. És evident que el propietari va convidar qui seria el seu agressor. Als dos gots s'hi veuen empremtes dactilars que semblen prou bones. També hi ha restes de petjades: la humitat de fora i el fet que davant del despatx no estigui asfaltat ha facilitat que en poguéssim trobar. Les petjades que no corresponen a la víctima ni al fill poden ser de l'agressor o d'una persona que hagués estat al despatx anteriorment, però m'inclino a pensar que són de l'agressor. Les petjades mesuren vint-i-nou centímetres, que correspon a un quaranta-tres, número més número menys.

—Respiri, inspector, respiri —va gairebé tallar-lo el cap de la comissaria—. Ara la solució seria poder comparar les empremtes i les petjades amb el grapat d'enemics que s'havia anat guanyant aquest home.

—Molts? —va preguntar l'inspector, torçant lleugerament el cap.

—Massa. A part de les denúncies contra ell que s'han posat per estafa, hi ha altres qüestions que han anat directament al jutjat. Es veu que feia de prestador a gent que jugava molt fort i els exigia la casa o el pis com a garantia. Quan no podien tornar els préstecs, se'ls quedava la casa.

—Déu n'hi do!

—I de l'arma, què se'n sap? —va voler saber el sergent de Puigcerdà.

—Sembla que se l'hauria emportat l'agressor. Hi ha tres ferides al tòrax molt fines, fetes amb la mateixa arma: segur que no és cap punyal o ganivet i, si ho fos, hauria de ser de fulla estreta. Podria ser

un punxó o un obrecartes. Però en qualsevol cas, se l'ha emportat.

—Bé, sembla que no es tracta de cap professional —va afegir el cap de la comissaria—. Les empremtes clares i les petjades demostren que no ha tingut precaucions. Ara el problema serà que l'autor de les empremtes no estarà fixat i només les podrem comparar amb les dels sospitosos que detinguem.

—Sí. És el més probable.

—Continuïn, continuïn amb la inspecció ocular, que la jutgessa i el forense deuen estar per arribar. Fa mitja horeta que els he trucat per dir-los que ja eren aquí.

L'inspector, el sergent, el caporal i l'agent continuen amb la inspecció ocular. D'aquí a estona arribaran la jutgessa i el forense que examinarà el cadàver i confirmarà que, probablement, la causa de la mort han sigut tres ferides que han afectat el cor i els pulmons (pendent de confirmar-ho amb l'autòpsia que farà demà), efectuades amb un objecte llarg i prim i d'un cert gruix. Quan acabin, la funerària s'emportarà el cos. Durant la nit una parella de mossos vigilarà l'aparcament perquè no hi entri cap vehicle, per demà (amb llum de dia) comprovar les marques de pneumàtics. Demà, el forense farà l'autòpsia, que no aportarà gaires més detalls: que una ferida va afectar el cor, una el cor i el pulmó esquerre i l'altra, el pulmó dret; que hi ha moltes possibilitats que l'arma emprada sigui un tornavís gros; que l'agressor sembla una persona forta i que la víctima no té altres lesions, el que confirma el que ja es detecta en la inspecció ocular: que no hi va haver baralla, o sigui que l'atac va ser per sorpresa; ja que, fins al moment de l'agressió, havien mantin-

gut una relació de companyonia, fins al punt que la víctima hauria convidat l'agressor a beure.

Quan clareja, l'inspector i el sergent d'homicidis i tota la unitat de judicial de Puigcerdà, junt amb el cap i el segon de la comissaria, estan acabant de repassar els atestats en què apareix la víctima. Com que és el més important que tenen entre mans, deixen els altres casos en què treballaven i s'aboquen en aquest. Després d'estar reunit una estona amb el cap de la comissaria, el caporal Alfons i el sergent Hidalgo, l'inspector Surrell comença a donar ordres.

—Sònia i Gerard, anireu al lloc dels fets a veure si podeu trobar empremtes de pneumàtics. La part davantera de l'edifici no està asfaltada i és d'una terra en què les roderes queden molt ben marcades. En Martí us imprimirà les fotos que va fer dels pneumàtics del fill de la víctima i d'un dels patrulles. En Martí ja ha revelat les empremtes dactilars i es quedarà aquí esperant la resposta de la comparativa. A partir de les vuit el caporal Alfons i l'Agnès preguntaran, entre les cases més properes, si van veure algun cotxe o alguna persona entre les vuit i les onze del vespre, tot i que serà difícil perquè l'edifici és a l'entrada del poble i no hi ha veïns propers. Mentrestant atureu tothom que es comenci a bellugar pel poble, a veure si algú ens pot aportar alguna informació d'utilitat.

—Així, ¿és segur que el van matar entre nou i deu? —pregunta l'Agnès.

—És l'hora que calcula el forense. Aquesta nit quan hem anat a parlar amb la noia que està a recepció ens ha explicat que va ser l'última de marxar, quan eren poc més de les vuit, i que el senyor Gómez estava sol i, que ella sàpiga, no esperava cap visita.

—Hi ha sospitosos? —pregunta en Gerard.

—De moment no; tot i que em sembla que tenia més enemics que amics. Veurem què diuen les empremtes dactilars del got que havia utilitzat l'agressor. Espero que aviat se solucionin els problemes informàtics de la central i sabrem si corresponen a algú fixtat o no.

L'inspector fa una pausa mirant a tothom, demanant confirmació que tot ha quedat clar i continua.

—Doncs vinga, anem per feina. A mesura que anem arribant procurem ampliar la llista que hem fet de totes les persones que se us acudeixin que li poden tenir prou odi com per matar-lo i el perquè. El sergent Hidalgo i en Tomàs, per una banda, i en Felip i jo, per una altra, començarem ara mateix per les persones que sembla que poden tenir més motius. Després ho posarem en comú amb la resta de companys del matí i els qui entrin a la tarda —diu l'inspector com a comiat.

Marxen tots menys en Martí, que tornarà a parlar amb la central de Sabadell per saber com està el problema informàtic que fins ara els ha impedit saber si les empremtes trobades corresponen a alguna persona fixxada.

—Com va això, Martí? —pregunta quan tothom és fora el sergent de Puigcerdà, que acaba d'entrar.

—Sembla que bé. Un dels gots, el que tenia el whisky, té les empremtes de la víctima. L'altre, el que tenia cervesa, té tres empremtes ben aprofitables: polze, índex i mig de la mà dreta.

—Així, amb una mica de sort, el tindrem identificat aviat.

—Sí. Esperem que estigui fixtat, i sabrem de qui es tracta.

—Perfecte. Digui'm alguna cosa així que ho sàpiga. I el cap, no el tenim per aquí?

—És al seu despatx. Anit la família de la víctima va telefonar a l'alcalde i li va explicar el que havia passat. L'alcalde va trucar al cap i el va esbrincar a base de bé, perquè no l'havia avisat immediatament. Ara aquest matí hi ha tornat exigint-li la ràpida detenció de l'assassí. El cap ja li ha explicat que, com que la jutgessa ha decretat secret de sumari, no li és permès de dir res. Està que s'enfila per les parets.

—L'alcalde? —pregunta en Martí, amb cara de murri.

—El cap! L'alcalde no ho sé, ni em preocupa gaire —respon el sergent seriós.

Abans de mitja hora a en Martí li fan pampallugues els ulls. Està mirant la pantalla de l'ordinador, que li està dient que les empremtes corresponen, sense cap mena de dubte, a Eugenio Pacheco Vittorini, de cinquanta-set anys, amb domicili a Granada i amb nombrosos antecedents per carterista, baralles diverses i agressions a agents de policia. Les detencions dels últims cinc anys han sigut totes a Barcelona. Sembla que viu a cases d'amics i coneguts i a vegades al carrer. Ho explica per telèfon a l'inspector Surrell. En Martí creu que l'assassinat ja està mig resolt.

Quan arriba l'inspector d'homicidis, en Martí li dona el full amb la impressió que ha fet de les dades.

—Doncs, ja el tenim! Vaig a trucar a Barcelona perquè cursin ordre de recerca i captura per presumpte assassinat.

A l'hora següent, van arribant els altres agents sense que hagin trobat cap empremta de vehicle

sospitós, ni cap testimoni que hagués vist ni sentit res que els sigui d'utilitat. Sona el mòbil de l'inspector Surrell i tots estan pendents de la trucada. L'inspector agafa el bolígraf i es disposa a començar a anotar en un bloc que té al davant.

—Què? Com diu? N'està ben segur? Però... ¡això és impossible! Que ho ha comprovat personalment? Doncs torni-ho a comprovar! ¡Parli amb la presó, amb el cap de la comissaria, amb qui sigui, però comprovi-ho de nou una altra vegada! Tot! I busquin-lo! Sobretot, busquin-lo! I detinguin-lo!

L'inspector penja el mòbil i el deixa a sobre la taula. Totes les mirades continuen fixes en ell. Entra la cara entre les mans i es frega ben fort la cara i després tot el cap. En sentir l'elevat to de veu de la conversa telefònica de l'inspector d'homicidis, han entrat al despatx el cap i el sergent de la comissaria. El cap deixa passar uns segons més, i quan l'inspector els mira a tots com si acabés de descobrir que són allà, fa la pregunta.

—I...?

Es fa un silenci espectant, mentre l'inspector dóna voltes al que li acaba de dir el seu interlocutor de Barcelona.

—És... impossible! Ara ho tornaran a comprovar tot —diu passats uns segons.

—Ens pot explicar el que li han dit sobre l'assassí? —pregunta el cap.

—Mmm... S'han equivocat!

—Què li han dit? —insisteix el cap, que s'impacienta i no entén el que està passant.

—Que... divendres va sortir de la presó Model —diu parlant més pausadament del que és habitual

en ell—. Que dimarts a mig matí es va trobar amb una patrulla de mossos que el van voler identificar i els va començar a agredir, com ja ha passat alguna altra vegada...

—I què més? —ha d'insistir el cap, perquè l'inspector ha aturat la seva explicació.

—El van detenir. Ha passat la nit a la comissaria de Gràcia i aquest matí l'han portat al jutjat i el jutge l'ha deixat en llibertat.

—Havent agredit dos mossos? —s'estranya el sergent de Puigcerdà.

—Es veu que va ser poca cosa. No els va causar ferides. S'adonen de la gravetat del cas? —pregunta mirant-los a tots un per un.

Ningú respon a la pregunta. Tots s'adonen de l'estrany fet davant del qual es troben. Les empremtes del got... les empremtes que són del presumpte autor del crim... resulta que estava detingut a Barcelona quan es va cometre l'assassinat... ¡Hores abans i hores després! I ni tan sols li poden preguntar a ell, a l'Eugenio Pacheco Vittorini, com pot ser, perquè qui sap on para...

24 D'OCTUBRE DE 2007

—Bon dia, senyora Noguer. ¿Ha descansat bé, aquest vespre a ca nostra?

—Molt bé! I que consti que tenia els meus dubtes —diu la Mirora, amb un somriure coqueta.

—Puc demanar-li per què, senyora?

—Doncs, per dos motius. El primer perquè el sopar era tan exquisit que vaig menjar més del compte. I el segon... que no m'imaginava que el nucli antic de Ciutadella pogués ésser tan silenciós. No he sentit cap soroll en tota la nit.

—Oh! El que es va prendre per sopar no era gens feixuc, com ha pogut comprovar. I referent a n'és segon dubte, sa veritat és que ha triat molt bona època i entre setmana hi ha molta tranquil·litat —aclareix l'amable propietari del petit i acollidor hotel familiar.

—¿Això vol dir que el cap de setmana no podré dormir de cridòria?

—De cap de ses maneres! Sa veritat és que es vespres de divendres i dissabte hi ha un poc més de moviment, però s'hotel té un bon sistema d'aïllament, tant tèrmic com acústic, per garantir es descans des clients. Fa tres anys el vam tornar a fer de dalt a baix, i ho vam tenir especialment en compte. L'acompanyo a n'és menjador —diu, somrient, mentre li assenyala la direcció amb la mà.

—Ai, sí. Li ho agraeixo. M'he despertat amb una bona gana —diu la Mirora amb un somriure i passant-se la mà per l'estómac.

—Un senyar clar que el que es va prendre per sopar no era excessiu —diu, somrient.

—Haig d'admetre que té raó. De fet, és vostè l'especialista.

—Normalment, nos trobam que a molts clients sa pau i sa tranquil·litat de s'illa els fa tenir més fam de l'habitual. I una vegada haurà provat ses nostres especialitats matinals... —li diu deixant la frase sense acabar, mentre li arracona una cadira des d'on podrà esmorzar veient el mar.

—Moltes mercès —diu la Mirora, somrient amablement, mentre seu—. Una pregunta li voldria fer: Què n'opina de visitar l'illa amb una motoreta?

—Idò! —fa teatralment, mentre aixeca la mà dreta—. És una molt bona opció. És sa manera més tranquil·la i relaxada de disfrutar des nostro excel·lent paisatge i sa veritat és que, sobretot en aquest temps amb tan poc trànsit, és una conducció molt segura.

—Ben segur que depèn molt de qui condueixi la moto, també. No hi tinc gens de pràctica —confessa la Mirora, arronsant les espatlles.

—No passi cap pena. Si té un poc d'equilibri i ha anat amb veló, no ha de tenir cap pega.

—Perdó? Què és això de... veló?

—Idò! La bicicleta! —aclareix el propietari de l'hotel—. Es meu cunyat en lloga a poc més de cent metres de l'hotel i té un pati on pot fer una estona de pràctiques antes de sortir a sa carretera. Ell mateix o es meu nebot l'ajudaran fins que se n'endesfaixi. I, quan es decideixi a anar a sa carretera, la poden

acompanyar uns quilòmetres amb una altra moto per si tingués cap problema.

—Oh, com em mima, senyor Moll. Li estic molt agraïda.

—Per servir-la. Es nostro desig és que se senti com a ca seva, senyora —diu el propietari retirant-se, en el moment que arriba la cambrera—. S'al·lota li prendrà nota.

Assaborirà el primer esmorzar a Menorca, farà un tomb pels volts de l'hotel i anirà a llogar un ciclomotor, on la rebran i la tractaran com es mereix una clienta de l'hotel de la família. Com que té prou equilibri, i ja n'havia conduït de jove, no li caldrà gaire estona de pràctica. Després de pactar que l'hi reservin cada dia, s'atrevirà a conduir en direcció a Fornells, on passejarà per cala Tirant i el port i menjarà la primera caldereta. A partir de demà es comprarà una motxilla on posarà el biquini i la tovallola: en alguna platja arrecerada aprofitarà per agafar aquella morenor que tan bé li escau. I anirà madurant la planificació i repassant-la una vegada i una altra.